

ANDRZEJ ŁOPALEWSKI, student IE KUL
SŁAWOMIR PAWŁOWSKI SAC, KTE IE KUL

LUBELSKIE OBCHODY TYGODNIA POWSZECHNEJ
MODLITWY O JEDNOŚĆ CHRZEŚCIJAN
18-25 stycznia 2004 roku

„Mój pokój wam daję” – słowa te, wzięte z Ewangelii Janowej (J 14, 27) stały się hasłem przewodnim Tygodnia Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan w 2004 roku. Jak co roku każdego dnia w jednej ze Wspólnot chrześcijańskich miasta odbywały się wieczorne nabożeństwa ekumeniczne. Oprócz tych spotkań, z inicjatywy Instytutu Ekumenicznego KUL, codziennie o godz. 12.15 w kościele Akademickim

celebrowana była Eucharystia, podczas której homilie głosili duchowni Kościołów niekatolickich.

I. NABOŻEŃSTWA OGÓLNOMIEJSKIE

Miejskie obchody Tygodnia Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan zainaugurowane zostały **18 stycznia (niedziela)** ekumenicznym nabożeństwem w katedrze prawosławnej, podczas którego Słowo Boże wygłosił abp Józef Życiński, rzymskokatolicki metropolita lubelski. Nawiązał on do obietnicy Chrystusa z Wieczernika. Jezus nie zostawia Apostołom jakiejś instrukcji do działania, ale zwiastuje im pokój. We wspólnym dialogu nie możemy dopatrywać się tylko zranień, ale szukać pokoju. Na koniec dostojny kaznodzieja stwierdził, że nawet w Wieczerniku była pojednana różnorodność – Pięćdziesiątnica to wielość języków, ale ten sam Duch i Ewangelia.

Nabożeństwo ekumeniczne **19 stycznia (poniedziałek)** odbyło się w starokatolickiej parafii mariawitów. Przewodniczył mu gospodarz miejsca, ks. proboszcz Sławomir Rosiak. Słowo Boże wygłosił ks. Andrzej Łoś, proboszcz lubelskiej katedry prawosławnej. Wskazał on na polską rzeczywistość, którą cechuje różnorodność tradycji; ważne miejsce zajmuje w niej Lublin. Podkreślił potrzebę realizowania ekumenizmu praktycznego i to nie tylko w Tygodniu Modlitw o Jedność. Ekumenizm jest potrzebny i nie może on być tylko teorią, gdyż „podzieleni chrześcijanie nie są świadectwem”

20 stycznia (wtorek) w parafii Kościoła Polskokatolickiego odbyła się Msza święta, podczas której homilię wygłosił prawosławny biskup lubelsko-chełmski Abel. Nawiązał on do Kościoła jako permanentnej Pięćdziesiątnicy. Wskazał na testament Chrystusa: „Aby byli jedno...” Obecny czas niesie wiele oznak nadziei: deklaracja o wspólnym uznaniu chrztu czy prowadzony dialog na temat małżeństw mieszanych. Podziały można przezwyciężyć, trzeba tylko umieć się dzielić wspólnymi darami: protestantów wyróżnia szacunek do Pisma Świętego, katolików – porządek kościelny, a prawosławnych – bogata tradycja liturgiczna.

21 stycznia (środa) nabożeństwo ekumeniczne odbyło się w zborze Kościoła Zielonoświątkowego i miało charakter „pentakostalnego wielogłosu” – goście zostali zaproszeni do podzielenia się refleksjami. Ks. Sławomir Rosiak (Kościół Starokatolicki Mariawitów) pozdrowił wszystkich słowami, jakże bliskimi zielonoświątkowym kaznodziejom: „Miłość Boga Ojca, łaska naszego Pana Jezusa Chrystusa i społeczność Ducha Świętego niech będzie z wami wszystkimi” Ks. prof. Wacław Hryniewicz życzył wszystkim Chrystusowego pokoju, podkreślając, że miłość, radość i pokój są ostoją tego zboru. Ks. Andrzej Gontarek (Kościół Polskokatolicki) wyraził swoją wdzięczność słowami: „Panie, dobrze nam tu być”

Nabożeństwo ekumeniczne **22 stycznia (czwartek)** odbyło się w zborze Kościoła Chrześcijan Baptystów, gdzie Słowo Boże wygłosił prof. dr hab. Tadeusz J. Zie-

liński z Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej, będący także dziekanem Wyższego Baptistycznego Seminarium Teologicznego w Warszawie. Chrystus – stwierdził prof. Zieliński – jest jak chleb i woda bez których nie można żyć. Jeśli pragnący i łaknący zawoła, to Chrystus nie odmówi. Na koniec kaznodzieja podał praktyczną zasadę ekumenizmu: „Przyjmijcie jedni drugich” Po co? – zapytał. Odpowiedział – „Przyjmijcie, a zostanieie drugimi ubogaceni”

23 stycznia (piątek) nabożeństwo ekumeniczne odbyło się w parafii ewangelicko-augsburskiej. Przewodniczył mu tamtejszy proboszcz, pastor Roman Pracki. Homilię wygłosił ks. Sławomir Pawłowski SAC (Kościół Rzymskokatolicki). Nawiązując do hasła Tygodnia, podkreślił, że słowa „Nie lękajcie się” występują w Ewangelii bardzo często i stanowią jeden z filarów Dobrej Nowiny. Wskazał także na tajemnicę Krzyża, tak drogiego tradycji luterańskiej, na którym – paradoksalnie – „Skazaniec staje się Sędzią, a Łotr – Świętym” Na Krzyżu Chrystus „wszystko pomieszał”, aby nas „małych uczynić wielkimi, nieszczęśliwych – szczęśliwymi, a grzesznych – świętymi”

24 stycznia (sobota) w kościele rektoralnym pw. Niepokalanego Poczęcia NMP przy ul. Staszica odbyła się Msza św., podczas której szczególnie wspomniana została postać pionierki lubelskiego ekumenizmu – śp. siostry Stanisławy Andronowskiej. Czas homilii stał się okazją do złożenia świadectwa o niej przez tych, którzy ją dobrze znali: ks. Sławomira Rosiaka, panią Wiesławę Nadolską i pana Wiesława Ożoga.

Niedziela (25 stycznia) liturgia w parafii Świętej Rodziny zakończyła lubelskie obchody Tygodnia Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan. Słowo Boże zwiastował pastor Roman Pracki (Kościół Ewangelicko-Augsburski). Ciągłe jesteśmy „braćmi w drodze” – stwierdził – i cały czas mamy okazję się pojednać. Niemniej, czasu jest coraz mniej. Dołożmy wszelkich starań, aby się wzajemnie lepiej poznać i współdziałać.

II. CELEBRACJE PRZYGOTOWANE PRZEZ INSTYTUT EKUMENICZNY KUL

18 stycznia (niedziela). Celebracje eucharystyczne Tygodnia Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan w KUL rozpoczął bp Mieczysław Cisko, wygłaszając zarazem Słowo Boże.

Nawiązując do przeczytanej Ewangelii – „Przypowieść o synu marnotrawnym” (Łk 15, 11-32) – wskazał na wierność Bożego Ojcostwa i skrucę syna; na takiej postawie powinniśmy budować wzajemne relacje. Niepokój rodzi się z grzechu, a pokój rodzi się z wolności, szczególnie z miłości. Słowo pokoju jest słowem przebaczenia. W swoich rozważaniach kaznodzieja przywołał ważne dla ekumenizmu postacie i gesty – Jana Pawła II i jego prośby o przebaczenie, Jana XXIII z ideą Soboru Watykańskiego II i otwartością na innych braci, wreszcie brata Rogera i Wspólnoty Taizé jako znaku „wiosny” w Kościele.

19 stycznia (poniedziałek). Liturgii celebrowanej w kościele Akademickim przewodniczył ks. dr hab. Leonard G ó r k a SVD (IE KUL), a Słowo Boże wygłosił pastor Roman P r a c k i z Kościoła Ewangelicko-augsburgskiego, pracownik naukowy Instytutu Ekumenicznego KUL.

Pastor Roman P r a c k i podkreślił, że nas, chrześcijan, łączy chrzest, Boże dziecięstwo, jeden Duch. Zdaje się, że mamy wszystko. Ale jednak czegoś brakuje: wspólnego dziękczynienia, Eucharystii, która jeszcze jest przed nami. Brak wspólnego Stołu jawi się jako problem duszpasterski, szczególnie w przypadku małżeństw mieszanych. Temat ten stał się ostatnio przedmiotem ekumenicznego dialogu w Polsce.

20 stycznia (wtorek). Eucharystii przewodniczył ks. dr Andrzej K a i m SAC (IE KUL), a Słowo Boże wygłosił ks. Tomasz R u b c z e w s k i z Kościoła Prawosławnego. Tematem rozważań prawosławnego duchownego stał się Chrystus jako Słowo Ojca. Kaznodzieja odwoływał się często do myśli Ojców Kościoła, którzy próbowali wyjaśnić relację Syna do Boga Ojca. Chrześcijanie mają przed Bogiem wielką odpowiedzialność – wraz z naturą i rozumem zostało im dane Objawienie poprzez Słowo Boże.

21 stycznia (środa). Eucharystii przewodniczył ks. dr Przemysław K a n t y k a (IE KUL), a Słowo Boże wygłosił pastor Mariusz M a i k o w s k i z Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego.

Pokój oznacza nie tylko brak wojen – stwierdził pastor – ale przede wszystkim stan serca. Jest on darem Chrystusa, który za sprawą Ducha Świętego dotyka ludzkich serc. Kaznodzieja przytoczył przykład o dziewczynce, która wstydziła się pełnych blizn rąk swojej matki. Kiedy jednak dowiedziała się, że na tych rękach, jako małe dziecko, została wyniesiona z płonącego domu, uznała je za najpiękniejsze na świecie. Dla nas najpiękniejszymi dłońmi powinny być ręce Chrystusa, które uzdrowiały, błogosławiły i w końcu zostały za nas przebite.

22 stycznia (czwartek). Liturgii celebrowanej w kościele Akademickim przewodniczył ks. dr Sławomir P a w ł o w s k i SAC (IE KUL), a Słowo Boże wygłosił ks. Jerzy B a j o r e k z Kościoła Polskokatolickiego.

Trzeba pamiętać – stwierdził kaznodzieja – aby żyć w zgodzie z własną tożsamością. Chrześcijaństwo nie jest przymykaniem oczu na wszystko; czasami trzeba umieć powiedzieć „nie” i zrezygnować „z grzeczności dla zasady” Chrześcijanie będą bardziej przybliżać się do Chrystusa, im bardziej zostaną sobą.

23 stycznia (piątek). Eucharystii przewodniczył ks. dr Tomasz J a k l e w i c z, a Słowo Boże wygłosił pastor Andrzej S e w e r y n, naczelny prezbiter Kościoła Chrześcijan Baptystów (Warszawa).

Nawiązując do hasła Tygodnia, pastor podkreślił, że jeżeli ludzkie serce wypełnia pokój, to przełoży się to na życie, na rodzinę, naród i Kościół. Ten pokój jest owocem służby i miłości. Często odzywa się nasza ludzka słabość: kto z nas jest najważniejszy? „Jeśli chcesz być wielki – służ i kochaj” Taka jest natura Ewangelii.

24 stycznia (sobota). Sobotniej liturgii przewodniczył ks. dr Stanisław Józef Koz a (IE KUL), a Słowo Boże wygłosił pastor Marek Wółkiewicz z Kościoła Zielonoświątkowego.

Kościół może być rozumiany jako budynek, organizacja religijna czy skupisko wyznawców – stwierdził pastor. Nie wolno zapominać, że jest to przede wszystkim „zgromadzenie”, „zwołanie” My, będąc Kościołem, jesteśmy wywoływani z naszych codziennych obowiązków i zwoływani przed oblicze Boga. Kościół nie jest doskonały, ale ciągle się doskonali. To tam człowiek powinien znaleźć swoje miejsce wraz ze swoimi talentami. W nim służymy sobie nawzajem, nie na swoją chwałę, ale ku wzajemnemu zbudowaniu.

25 stycznia (niedziela). Liturgii na zakończenie Tygodnia Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan przewodniczył ks. prof. dr hab. Wacław Hryniewicz OMI, a kazanie wygłosił ks. Sławomir Rosiak ze starokatolickiego Kościoła Mariawitów.

Kaznodzieja stwierdził, że nie jemu dane będzie podsumować ten Tydzień; dokona tego sam Pan. Nieustannie zaś trzeba pozbywać się błędnych zdań i opinii na temat innych chrześcijan i przemieniać Kościoły w jeden, prawdziwie ekumeniczny, prawdziwie Chrystusowy.